

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobkyně: **AURIXA s. r. o., advokátní kancelář**, IČ: 03622118
se sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1
zastoupena Mgr. Petrou Kinclovou, advokátkou
se sídlem Milevská 834/6, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. února 2017, č. j. OD 128/17-3/67.1/17036/Li,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Turnov, odbor dopravní, ze dne 22. 11. 2016, č. j. OD/16/37363/AZD, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích

a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), a uložil jí pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že porušila ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatelka motorového vozidla tovární značky Mercedes, registrační značky, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, totiž dne 9. 1. 2016 v 15:59 hod., překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, jelikož mu na pozemní komunikaci II/283 v obci Turnov, v ulici 5. května, v úseku vymezeném souřadnicemi 50°35'24,3484"N, 15°10'4,9787"E - 50°35'23,0445"N, 15°9'55,8953"E GPS, směr centrum, byla automatizovaným technickým prostředkem typu MUR-07, výrobní číslo MUR006/2013, naměřena rychlost jízdy 63 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 60 km/h. Nezjištěný řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.

I. Obsah žaloby

3. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhla jeho zrušení, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě vznesla v podstatě tři námitky, které podpořila odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu České republiky.
4. Žalobkyně předně namítla, že správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu s ustanovením § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť nečinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, resp. pouze zaslal na adresu označeného řidiče výzvu k podání vysvětlení (dále jen „výzva“). Další kroky k jeho zjištění ale nepodnikl, a to i přes to, že si označený řidič výzvu na této adrese převzal. Žalobkyně má za to, že správní orgán I. stupně měl pokračovat v řízení o přestupku s osobou označeného řidiče a nikoliv řízení proti osobě označeného řidiče odložit. Žalobkyně na výzvu správního orgánu sdělila adresu řidiče, který vozidlo v předmětný čas řídil. Správní orgán I. stupně proto věděl, že se jedná o osobu s australským občanstvím a měl si tak o jeho osobě vyžádat další informace, například od cizinecké policie, což však neučinil.
5. Další námitka obsahovala tvrzení, že správním orgánem I. stupně ani žalovaným nebyla prokázána materiální stránka přestupku. Správní orgán I. stupně se při zkoumání materiální stránky omezil pouze na popis místa spáchání přestupku v době, kdy k němu mělo dojít. Nebyly přitom zkoumány další okolnosti ohledně místních poměrů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že materiální stránka přestupku byla naplněna tím, že se v projednávaném případě jednalo o delikt spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti a prokázání místních poměrů není třeba, jelikož ty jsou správnímu orgánu I. stupně známy z jeho úřední činnosti. Žalobkyně proto namítla, že pokud správní orgán I. stupně rozhodoval na základě skutečností, které jsou mu známy z jeho úřední činnosti, měl tyto skutečnosti zahrnout do dokazování a upozornit žalobkyni, že se o ně jedná. Žalobkyně měla mít také možnost se k těmto skutečnostem vyjádřit a popřípadě navrhnout důkaz k prokázání opaku. Žalobkyně proto shledává rozhodnutí

za překvapivá, jelikož jsou v rozporu se zásadou předvídatelnosti rozhodnutí a ústavním zákazem překvapivých rozhodnutí.

6. Žalobkyně má dále za to, že napadené rozhodnutí obsahuje pouze zopakování závěrů správního orgánu I. stupně a sdělení, že námitky žalobkyně nebyly přijaty. Žalovaný měl přitom uvést konkrétní důvody, o něž své závěry opírá a měl se vypořádat se všemi námitkami, které žalobkyně vznesla. Odůvodnění rozhodnutí, které obsahuje pouze opsání textu zákona a konstatování, že námitky žalobkyně jím nebyly přijaty, nemůže dle žalobkyně ve světle stávající judikatury obstát. Dle žalobkyně tím nebyl dodržen princip dobré správy ve smyslu čl. 41 Charty základních práv Evropské unie stanovující právo na řádnou správní praxi.
7. Žalobkyně proto navrhla zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K obsahu žaloby se blíže nevyjádřil.
9. Žalovaný uvedl, že na základě stejných skutečností, které ho vedly k zamítnutí odvolání žalobkyně ve správním řízení, navrhuje, aby byla předmětná žaloba zdejším soudem zamítnuta.

III. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

10. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání, neboť s tím žalobkyně i žalovaný vyslovili souhlas postupem dle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

11. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel dne 11. 1. 2016 od Městské policie Turnov oznámení o podezření ze spáchání přestupku, k němuž došlo dne 9. 1. 2016 v 15:59 hod., na pozemní komunikaci II/283 v obci Turnov, v ulici 5. května, v úseku vymezeným souřadnicemi 50°35'24,3484"N, 15°10'4,9787"E - 50°35'23,0445"N, 15°9'55,8953"E GPS, směr centrum, při řízení vozidla tovární značky Mercedes, registrační značky, kdy řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu MUR-07, výrobní číslo MUR006/2013, naměřena rychlost jízdy 63 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 60 km/h. Nezjištěný řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.
12. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, správní orgán I. stupně zaslal dne 18. 1. 2016 žalobkyni výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, ta byla žalobkyni

doručena téhož dne. Na výzvu žalobkyně nereagovala, správní orgán ji proto písemností ze dne 19. 2. 2016 vyzval k podání vysvětlení. Žalobkyně v reakci na tuto výzvu požádala o prodloužení lhůty k podání vysvětlení a dále o poskytnutí termínu k možnému nahlédnutí do správního spisu. Správní orgán I. stupně žalobkyni plně vyhověl a ve sdělení ze dne 10. 3. 2016 ji informoval o prodloužení lhůty k podání vysvětlení (15 dní od doručení sdělení) a o možných časech, kdy se lze dostavit k nahlédnutí do správního spisu. Dne 29. 3. 2016 zaslala žalobkyně přípis, v němž uvedla, že vozidlo v předmětnou dobu řídil J. M. Správní orgán I. stupně zaslal dne 31. 3. 2016 předvolání k podání vysvětlení uvedenému řidiči na poskytnutou adresu. Zásilka byla doručena dne 14. 4. 2016 (jak lze ověřit na čl. 13 správního spisu). Správnímu orgánu se nedostalo žádné odpovědi. Protože správní orgán I. stupně do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, dne 22. 8. 2016 přestupkovou věc v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1900 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, odložil.

13. Téhož dne vydal správní orgán příkaz č. j. OD/16/26334/AZD, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Dne 30. 8. 2016 podala žalobkyně proti tomuto příkazu blanketní odpor a avizovala, že ho odůvodní do 14 dnů.
14. Správní orgán pokračoval v řízení a písemností ze dne 5. 9. 2016 vyrozuměl žalobkyni o pokračování správního řízení po podaném odporu, o nařízeném ústním jednání na den 26. 9. 2016 a poučil ji o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí.
15. Dne 13. 9. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno doplnění odporu proti příkazu č. j. OD/16/26334/AZD, v němž žalobkyně namítala, že mělo být vedeno řízení s označenou osobou řidiče, uvedla také, že nebyl zřetelný zákonný účel měření, a že nejsou ve spise vloženy údaje o kalibraci technického prostředku používaného k měření rychlosti. Dne 22. 9. 2016 byla správnímu orgánu doručena plná moc právní zástupkyně žalobkyně, Mgr. Petry Kinclové. Ta poté dne 13. 10. 2016 zažádala o přeložení domluveného termínu pro nahlédnutí do spisu ze dne 18. 10. 2016 na pozdější termín z důvodu nemoci. Dne 17. 10. 2016 byla zástupkyně žalobkyně obeznámena o nařízeném ústním jednání na den 9. 11. 2016 v 10:00 hod. Zástupkyně žalobkyně následně dne 24. 10. 2016 zažádala správní orgán o nahlédnutí do spisu na den 1. 11. 2016. Její žádosti bylo vyhověno a z nahlédnutí do spisu byl posléze dne 1. 11. 2016 vyhotoven úřední záznam.
16. Dne 9. 11. 2016 se konalo ústní jednání. Správní orgán I. stupně provedl důkazy listinami založenými ve správním spisu, o čemž byl téhož dne vyhotoven protokol. Zástupkyně žalobkyně se k danému úkonu dostavila a uvedla, že setrvává na obsahu svých předchozích podání. Měla za to, že zjištění označeného řidiče bylo nedostatečné a správní orgán I. stupně tak neměl přenášet důkazní břemeno na provozovatele vozidla (požádala o získání přípisu pana M., že ten v době spáchání přestupku vozidlo neřídil). Dále uvedla, že chyběl materiální znak přestupku a zažádala, aby správní orgán zaslal aktuální informace o situaci silničního provozu v daném místě včetně pohybu chodců na této komunikaci. Téhož dne správní orgán I. stupně obdržel i sdělení právní zástupkyně žalobkyně, která v něm upozornila na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32, a tvrdila, že tím, že bylo odloženo řízení o přestupku, bylo předmětné řízení zatíženo vadou.

17. Dne 22. 11. 2016 bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí, č. j. OD/16/37363/AZD, ve kterém byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a byla jí uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
18. O odvolání žalobkyně (obsahově prakticky totožném s obsahem žaloby) rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jak shora uvedeno.

B. Právní závěry

19. Žalobkyně předně namítla, že správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu s ustanovením § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť nečinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Po projednání žaloby dospěl krajský soud k závěru, že námitka o neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a tím i tvrzení o nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu se žalobkyní ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, jsou nedůvodnými. Vycházel přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně zejména z jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž je pod body 16 a násl. uvedeno k dané otázce toto:

„Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, [...]. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.

Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ (všechna citovaná judikatura v tomto rozsudku je dostupná na: www.nssoud.cz)

20. Žalobkyni byla bezvadná výzva ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu zaslána, a ta na ni následně reagovala sdělením, že vozidlo měl řídit pan J. M. Správní orgán se pokusil dotyčnou osobu kontaktovat a na uvedenou adresu zaslal výzvu řidiči motorového vozidla k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích (doručenka je součástí správního spisu). Zásilku si sice osoba adresáta vyzvedla, ale nijak na ni nereagovala. Správní orgán I. stupně následně poskytl adresátovi fakticky dobu několika měsíců k tomu, aby se k věci vyjádřil nebo na ni nějak zareagoval, ale bez výsledku.
21. Krajský soud konstatuje, že po správních orgánech nelze podle § 125f odst. 4 zákona č. zákona o silničním provozu vyžadovat činění rozsáhlých kroků ke zjištění pachatele přestupku, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 téhož zákona zjevně nevede k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Zároveň: „*samotné tvrzení provozovatele vozidla v rámci podání vysvětlení spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, bez přistoupení dalších skutečností, není důvodem pro zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě. Takto určenou osobu nelze bez dalšího považovat za osobu podezřelou z přestupku.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 62 A 36/2015-30).
22. Krajský soud přitom upozorňuje, že dalším nabízejícím se krokem, ke kterému mohl správní orgán v tomto konkrétním případě vzhledem k místu pobytu označeného řidiče přistoupit, by bylo opakované zaslání předmětné výzvy ve smyslu ustanovení § 60 zákona o přestupcích na adresu osoby označeného řidiče nebo předvolání k podání vysvětlení. Tento krok by byl s vysokou mírou pravděpodobnosti hraničící s jistotou znovu neúspěšný, neboť šance na jakoukoliv reakci ze strany označeného řidiče se jeví minimální, a pouze by prodlužoval celé správní řízení. Správní orgán tak zcela pochopitelně vyhodnotil svůj postup ke zjištění pachatele přestupku, který je kontaktní

na adrese v Austrálii, jako dostatečný. Navíc adresát předmětné výzvy měl dostatečnou lhůtu na to, aby se mohl jakkoliv k věci vyjádřit. Jen těžko lze bez aktivity adresáta (tj. provozovatelem označeného údajného řidiče) podnikat hospodárné a zároveň efektivní kroky ke zjištění pachatele přestupku. Dlužno dodat, že zákonná úprava ani judikatura na správní orgány takto přemrštěné nároky neklade (viz výše). Bylo přitom v zájmu žalobkyně, aby na výzvu správního orgánu ke sdělení k osobě řidiče uvedla hned všechny indicie k ní, případně, pokud tušila, že jí označená osoba řidiče na výzvu správního orgánu nebude reagovat, mohla na to správní orgán I. stupně sama upozornit.

23. Krajský soud neshledává ve shora uvedeném postupu prvoinstančního správního orgánu žádné pochybení. Žalobkyni nelze dát ani za pravdu v tom, že správní orgány se této otázce mohly více věnovat v odůvodnění svých rozhodnutí. Nejen, že v napadeném rozhodnutí na str. 3 a násl. odůvodňuje žalovaný kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale rovněž zde citoval přílehlavou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Krajský soud je vzhledem k uvedenému přesvědčen o tom, že správní orgán podnikl potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku a ty dostatečně popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. V této námitce nelze žalobkyni přisvědčit.
24. Podstata další žalobní námitky spočívá v přesvědčení žalobkyně, že se správní orgán měl více zabývat u protiprávního jednání, které bylo spácháno s jejím vozidlem (popsáno shora), materiální stránkou přestupku. Ani jeden ze správních orgánů ji ale v řízení dle jejího názoru neprokázal a v důsledku toho tedy ani ona, coby provozovatelka vozidla, nemohla spáchat správní delikt ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu.
25. Dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
26. Dle § 125f odst. 2 téhož zákona odpovídá právnická nebo fyzická osoba za správní delikt, pokud
 - a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,
 - b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a
 - c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
27. Nejištěný řidič vozidla žalobkyně se dopustil přestupku vymezeného v § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, protože překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Tuto skutečnost žalobkyně nezpochybňuje. Jeho jednání tedy naplnilo znaky vymezené tímto ustanovením zákona o silničním provozu.
28. Podmínka stanovená v § 125f odst. 2 tohoto zákona tak byla naplněna a správní orgán v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla již podrobně nezkoumá naplnění materiálního znaku samotného přestupku. Pokud totiž jde o samotný přestupek, pro vznik odpovědnosti za něj je třeba naplnění jak formálního, tak i materiálního znaku přestupku. Ten je vyjádřen v ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích (v té době účinného zákona č. 200/1990 Sb.) slovy „*porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti*“. Obecně se přitom vychází z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za

přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Již samotné stanovení formálních znaků přestupku tedy v sobě nese v běžně se vyskytujících případech i stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Z toho pak vychází stanovení konkrétních přestupků a vymezení jejich znaků v zákoně o silničním provozu (v tomto případě šlo o ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu).

29. Pokud tedy jednání nezjištěného řidiče vozidla žalobkyně vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu (a to na základě shora uvedeného jednoznačně vykazovalo), jakož i další podmínky vymezené v § 125f odst. 2 tohoto zákona (což nebylo žalobkyní nikterak rozporováno), dopustila se žalobkyně správního deliktu ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a odpovídá za něj ve smyslu odst. 2 téže normy. Již jen z tohoto důvodu tedy nemůže být uvedená námitka žalobkyně důvodná.
30. Pokud se k této problematice chtěla žalobkyně vyjádřit podrobněji, tedy blíže specifikovat, proč dle jejího názoru nebyl u předmětného přestupkového jednání naplněn jeho materiální znak, měla možnost tak učinit v průběhu celého správního řízení, na což byla také správními orgány několikrát upozorňována (např. čl. 17 a 25 správního spisu). Další prokazování místních poměrů, jak navrhovala žalobkyně, by ale vzhledem k výše uvedenému bylo naprosto nadbytečné.
31. Na tomto by mohl krajský soud svoje odůvodnění, proč nemohl této žalobní námitce přisvědčit, uzavřít. Přesto však považuje za vhodné připojit ještě k výše uvedenému obiter dictum několik poznámek. Ke stejnému závěru ohledně nedůvodnosti této žalobní námitky by totiž došel, i kdyby se správní orgány otázkou naplnění materiálního znaku přestupkového jednání nezjištěného řidiče zabývat musely.
32. Neboť v daném případě tak fakticky učinily. Respektive učinil tak správní orgán I. stupně, který v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že: *„Při řízení předmětného motorového vozidla byla překročena nejvyšší dovolená rychlost uvnitř obce v úseku, ve kterém se nachází bytová zástavba v bezprostřední blízkosti dané pozemní komunikace, který protíná přechod pro chodce, do kterého ústí komunikace vedoucí přímo od turnovské nemocnice, na počátku kterého je řidič upozorněn výstražnou značkou č. A 22 „Jiné nebezpečí“ s dodatkovou tabulkou na výjezd vozidel záchranné služby, a to v sobotu v odpoledních hodinách, kdy byl předpoklad výskytu ostatních účastníků silničního provozu – zejména chodců. K tomu ještě ulice 5. května (společně s ulicí 28. října) představuje hlavní přístupovou trasu z centra Turnova k nemocnici.“*
33. Uvedené vyjádření správního orgánu dle krajského soudu poměrně přesvědčivě vystihuje, v čem u daného typu přestupkového jednání materiální znak, tedy jeho společenská škodlivost, spočívá.
34. Pro úplnost krajský soud dodává, že s ohledem na shora uvedené je pochopitelně nedůvodná i námitka žalobkyně týkající se nezákonnosti napadeného rozhodnutí a prvoinstančního správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů, který spatřovala právě v tom, že se správní orgány nevypořádaly s jejími námitkami ohledně absence materiálního znaku přestupkového jednání nezjištěného řidiče jejího vozidla.
35. Krajský soud tedy uzavírá, že je vzhledem k tomu, že řízení před správními orgány obou stupňů tvoří v zásadě jeden celek, přesvědčen, že rozhodnutí správních orgánů v přezkoumávané věci odpovídají nárokům, které na ně klade právní úprava, a

korespondují ustálené soudní judikatuře. Krajský soud neshledal pravdivým tvrzení žalobkyně, že: „*Odůvodnění Napadeného rozhodnutí není v souladu se zákonem a judikaturou. Obsahuje pouze zopakování závěrů Správního úřadu I. stupně a konstatování, že Nadřízený správní úřad nepřijal námitky Aurixy.*“ Již z prvního pohledu na napadené rozhodnutí je zřetelné, že se žalovaný vypořádal s jednotlivými námitkami žalobkyně pečlivě, a to včetně citování přílehlavé judikatury Nejvyššího správního soudu.

36. Krajský soud po projednání dané věci a s odkazem na své odůvodnění výše konstatuje, že se správní orgány obou stupňů dostatečně a přesvědčivě v odůvodnění svých rozhodnutí věnovaly všem námitkám, které žalobkyně v průběhu správního řízení vznesla a jejich rozhodnutí jsou přezkoumatelná. Dlužno dodat, že žalobkyně v žalobě sice také odkazovala na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, ale nijak nevysvětlila její vztah k projednávané věci. Z tohoto důvodu tak na tuto judikaturu nemohl krajský soud v odůvodnění tohoto rozhodnutí více reagovat.
37. Krajský soud proto neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou správná a zákonná, a proto musel žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

38. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 14. května 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. S.